'Καταδικασμένοι' να είναι αθάνατοι (Αρχ. Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2006

Οἱ ἄνθρωποι κατεδίκασαν τόν Θεόν εἰς θάνατον·ὁ Θεός ὅμως διά τῆς Ἀναστάσεώς Του ″καταδικάζει″ τούς ἀνθρώπους εἰς ἀθανασίαν. Διά τά κτυπήματα τούς ἀνταποδίδει τούς ἐναγκαλισμούς·διά τάς ὕβρεις τάς εὐλογίας·διά τόν θάνατον τήν ἀθανασίαν. Ποτέ δέν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι τόσον μῖσος πρός τόν Θεόν, ὅσον ὅταν Τόν ἐσταύρωσαν·καί ποτέ δέν ἔδειξεν ὁ Θεός τόσην ἀγάπην πρός τούς ἀνθρώπους, ὅσην ὅταν ἀνέστη. Οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νά καταστήσουν τόν Θεόν θνητόν, ἀλλ᾽ ὁ Θεός διά τῆς Ἀναστάσεώς Του κατέστησε τούς ἀνθρώπους ἀθανάτους. Ἀνέστη ὁ σταυρωθείς Θεός καί ἀπέκτεινε τόν θάνατον. Ὁ θάνατος οὐκ ἔστι πλέον. Ἡ ἀθανασία κατέκλυσε τόν ἄνθρωπον καί ὅλους τούς κόσμους του.

Διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὡδηγήθη τελεσιδίκως εἰς τήν ὁδόν τῆς ἀθανασίας, καί ἔγινε φοβερά καί δι᾽ αὐτόν τόν θάνατον. Διότι πρό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦτο φοβερός διά τόν ἄνθρωπον, ἀπό δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γίνεται ὁ ἄνθρωπος φοβερός διά τόν θάνατον. Ἐάν ζῇ διά τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα Θεάνθρωπον ὁ ἄνθρωπος, ζῇ ὑπεράνω τοῦ θανάτου. Καθίσταται ἀπρόσβλητος καί ἀπό τόν θάνατον. Ὁ θάνατος μετατρέπεται εἰς «ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ»: «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σου, ἅδη, τό νῖκος;» (πρβλ. Α’ Κορ. 15, 55-56). Οὕτως, ὅταν ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ἀποθνήσκῃ, ἀφήνει ἁπλῶς τό ἔνδυμα τοῦ σώματός του διά νά τό ἐνδυθῇ ἐκ νέου κατά τήν ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦτο ἡ δευτέρα φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη ἦτο ἡ ζωή, καί ὁ θάνατος ἡ δευτέρα. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε συνηθίσει τόν θάνατον ὡς κάτι τό φυσικόν. Ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασίν Του ὁ Κύριος ἤλλαξε τά πάντα: ἡ ἀθανασία ἔγινεν ἡ δευτέρα φύσις τοῦ ἀνθρώπου, ἔγινε κάτι τό φυσικόν εἰς τόν ἄνθρωπον, καί τό ἀφύσικον κατέστη ὁ θάνατος. Ὅπως μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἦτο φυσικόν εἰς τούς ἀνθρώπους τό νά εἶναι θνητοί, οὕτω μετά τήν ἀνάστασιν ἔγινε φυσική δι᾽ αὐτούς ἡ ἀθανασία.

Διά τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος κατέστη θνητός καί πεπερασμένος·διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου γίνεται ἀθάνατος καί αἰώνιος. Εἰς αὐτό δέ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμις καί τό κράτος καί ἡ παντοδυναμία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως. Καί διά τοῦτο ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ δέν θά ὑπῆρχε κἄν ὁ Χριστιανισμός.

Μεταξύ τῶν θαυμάτων ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι τό μεγαλύτερον θαῦμα. Ὅλα τά ἄλλα θαύματα πηγάζουν ἀπό αὐτό καί συνοψίζονται εἰς αὐτό. Ἐξ αὐτοῦ ἐκπηγάζουν καί ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλπίς καί ἡ προσευχή καί ἡ θεοσέβεια. Οἱ δραπέται μαθηταί, αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἔφυγαν μακράν ἀπό τόν Ἰησοῦν ὅταν ἀπέθνησκεν, ἐπιστρέφουν πρός Αὐτόν ὅταν ἀνέστη. Καί ὁ Ρωμαῖος ἑκατόνταρχος ὅταν εἶδε τόν Χριστόν νά ἀνίσταται ἐκ τοῦ τάφου, τόν ὡμολόγησεν ὡς Υἱόν τοῦ Θεοῦ. Κατά τόν ἴδιον τρόπον καί ὅλοι οἱ πρῶτοι Χριστιανοί ἔγιναν Χριστιανοί, διότι ἀνέστη ὁ Χριστός, διότι ἐνίκησε τόν θάνατον. Αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον οὐδεμία ἄλλη θρησκεία ἔχει·αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον κατά τρόπον μοναδικόν καί ἀναμφισβήτητον δεικνύει καί ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός καί Κύριος εἰς ὅλους τούς ὁρατούς καί ἀοράτους κόσμους.

Χάρις εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, χάρις εἰς τήν νίκην ἐπί τοῦ θανάτου οἱ ἄνθρωποι ἐγίνοντο καί γίνονται καί θά γίνονται πάντοτε Χριστιανοί. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν εἶναι ἄλλο τι παρά ἱστορία ἑνός καί μοναδικοῦ θαύματος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, τό ὁποῖον συνεχίζεται διαρκῶς εἰς ὅλας τάς καρδίας τῶν Χριστιανῶν ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπό ἔτους εἰς ἔτος, ἀπό αἰῶνος εἰς αἰῶνα μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται ἀληθῶς ὄχι ὅταν τόν φέρῃ εἰς τόν κόσμον ἡ μητέρα του, ἀλλ᾽ ὅταν πιστεύσῃ εἰς τόν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, διότι τότε γεννᾶται εἰς τήν ἀθάνατον καί αἰωνίαν ζωήν, ἐνῷ ἡ μητέρα γεννᾶ τό παιδί της πρός θάνατον, διά τόν τάφον. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μήτηρ πάντων ἡμῶν, πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἡ μήτηρ τῶν ἀθανάτων. Διά τῆς πίστεως εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, γεννᾶται ἐκ νέου ὁ ἄνθρωπος, γεννᾶται διά τήν αἰωνιότητα.

- Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Παρατηρεῖ ὁ σκεπτικιστής. Καί ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος ἀπαντᾷ: «Πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (πρβλ. Μάρκ. 9, 23). Καί ὁ πιστεύων εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μέ ὅλην τήν καρδίαν, μέ ὅλην τήν ψυχήν, μέ ὅλον τό εἶναι του ζῇ κατά τό Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἡ πίστις μας εἶναι ἡ νίκη διά τῆς ὁποίας νικῶμεν τόν θάνατον, ἡ πίστις δηλαδή εἰς τόν Ἀναστάντα Κύριον. «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον;» «Τό δέ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία» (Α’ Κορ. 15, 55-56). Διά τῆς ἀναστάσεώς Του ὁ Κύριος «ἤμβλυνε τοῦ θανάτου τό κέντρον». Ὁ θάνατος εἶναι ὁ ὄφις, ἡ δέ ἁμαρτία εἶναι τό κεντρί του. Διά τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος ἐκχέει τό δηλητήριον εἰς τήν ψυχήν καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσον περισσοτέρας ἁμαρτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερα εἶναι τά κέντρα διά τῶν ὁποίων ἐκχέει ὁ θάνατος τό δηλητήριόν του εἰς αὐτόν.

Ὅταν ἡ σφήκα κεντρίσῃ τόν ἄνθρωπον, καταβάλλει οὗτος κάθε δυνατήν προσπάθειαν διά νά ἐκβάλῃ τό κεντρί ἀπό τό σῶμα του. Ὅταν δέ τόν κεντρίσῃ ἡ ἁμαρτία – τό κέντρον αὐτό τοῦ θανάτου – τί πρέπει νά κάμῃ; - Πρέπει μέ τήν πίστιν καί προσευχήν

νά ἐπικαλεσθῇ τόν Ἀναστάντα Σωτῆρα Χριστόν, διά νά ἐκβάλῃ Αὐτός τό κεντρί τοῦ θανάτου ἀπό τήν ψυχήν του. Καί Αὐτός ὡς πολυεύσπλαγχνος θά τό κάμῃ, διότι εἶναι Θεός τοῦ Ἐλέους καί τῆς Ἀγάπης. Ὅταν πολλαί σφῆκαι πέσουν ἐπί τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καί τόν τραυματίσουν πολύ μέ τά κέντρα τους, τότε ὁ ἄνθρωπος δηλητηριάζεται καί ἀποθνήσκει. Τό αὐτό γίνεται καί μέ τήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου ὅταν τήν τραυματίσουν τά πολλά κέντρα τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν. Ἀποθνήσκει οὗτος θάνατον πού δέν ἔχει ἀνάστασιν.

Νικῶν διά τοῦ Χριστοῦ τήν ἁμαρτίαν μέσα του ὁ ἄνθρωπος νικᾷ τόν θάνατον. Ἐάν περάσῃ μία ἡμέρα καί σύ δέν ἔχῃς νικήσει οὔτε μίαν ἁμαρτίαν σου, γνώρισε ὅτι ἔγινες περισσότερον θνητός. Ἐάν ὅμως νικήσῃς μίαν ἤ δύο ἤ τρεῖς ἁμαρτίας σου, ἔγινες πιό νέος μέ τήν νεότητα ἡ ὁποία δέν γηράσκει, τήν ἀθάνατον καί αἰωνίαν! Ἄς μή τό λησμονῶμεν ποτέ: τό νά πιστεύῃ κανείς εἰς τόν Ἀναστάντα Χριστόν, τοῦτο σημαίνει νά ἀγωνίζεται διαρκῶς τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, τοῦ κακοῦ καί τοῦ θανάτου.

Τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἀληθῶς εἰς τόν Ἀναστάντα Κύριον τό ἀποδεικνύει μέ τό νά ἀγωνίζεται κατά τῆς ἁμαρτίας καί τῶν παθῶν·καί ἐάν μέν ἀγωνίζεται, πρέπει νά γνωρίζῃ ὅτι ἀγωνίζεται διά τήν ἀθανασίαν καί τήν αἰωνίαν ζωήν. Ἐάν ὅμως δέν ἀγωνίζεται, τότε εἶναι ματαία ἡ πίστις του! Διότι, ἐάν ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἀγών διά τήν ἀθανασίαν καί τήν αἰωνιότητα, τότε τί εἶναι; Ἐάν μέ τήν εἰς Χριστόν πίστιν δέν φθάνῃ κανείς εἰς τήν ἀθανασίαν καί τήν ἐπί τοῦ θανάτου νίκην, τότε πρός τί ἡ πίστις ἡμῶν; Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία καί ὁ θάνατος δέν ἔχουν νικηθῆ. Ἐάν δέ δέν ἔχουν αὐτά τά δύο νικηθῆ, τότε διά τί νά πιστεύῃ κανείς εἰς τόν Χριστόν; Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος διά τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα Χριστόν ἀγωνίζεται ἐναντίον κάθε ἁμαρτίας του, αὐτός ἐνισχύει βαθμιαίως ἐν ἑαυτῷ τήν αἴσθησιν ὅτι ὁ Κύριος ὄντως ἀνέστη, ὄντως ἤμβλυνε τό κέντρον τοῦ θανάτου, ὄντως ἐνίκησε τόν θάνατον εἰς ὅλα τά μέτωπα μάχης.

Ἡ ἁμαρτία βαθμιαίως σμικρύνει τήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου, τήν πλησιάζει πρός τόν θάνατον, τήν μεταβάλλει ἀπό ἀθανάτου εἰς θνητήν, ἀπό ἀφθάρτου καί ἀπεράντου εἰς φθαρτήν καί εἰς πεπερασμένην. Ὅσον περισσοτέρας ἁμαρτίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερον εἶναι θνητός. Καί ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν αἰσθάνεται τόν ἑαυτόν του ἀθάνατον, εἶναι φανερόν ὅτι εὑρίσκεται ὅλος βυθισμένος εἰς τάς ἁμαρτίας, εἰς σκέψεις μυωπικάς, εἰς αἰσθήματα νεκρωμένα. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι μία κλῆσις εἰς τόν μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς ἀγώνα ἐναντίον τοῦ θανάτου, μέχρι δηλαδή τῆς τελικῆς νίκης ἐπ᾽ αὐτοῦ. Κάθε ἁμαρτία ἀποτελεῖ μίαν ὑποχώρησιν, κάθε πάθος μίαν προδοσίαν, κάθε κακία μίαν ἧτταν.

Δέν πρέπει νά διερωτᾶται κανείς διατί καί οἱ Χριστιανοί ἀποθνήσκουν τόν σωματικόν θάνατον. Τοῦτο γίνεται, διότι ὁ θάνατος τοῦ σώματος εἶναι μία σπορά. Σπείρεται σῶμα θνητόν, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (πρβλ. Α’ Κορ. 15, 42 ἐξ.), καί

βλαστάνει, αὐξάνει καί γίνεται ἀθάνατον. Ὅπως ὁ σπειρόμενος σπόρος, οὕτω καί τό σῶμα διαλύεται, διά νά τό ζωοποιήσῃ καί τελειοποιήσῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐάν ὁ Κύριος Ἰησοῦς δέν εἶχεν ἀναστήσει τό σῶμα, τί ὄφελος θά εἶχε τοῦτο ἀπό Αὐτόν; Οὗτος δέν θά εἶχε σώσει ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον. Ἐάν δέν ἀνέστησε τό σῶμα, τότε διά τί ἐσαρκώθη, διά τί ἀνέλαβε τό σῶμα, ἀφοῦ δέν τοῦ ἔδωσε τίποτε ἀπό τήν Θεότητά Του;1

Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη, διά τί τότε νά πιστεύῃ κανείς εἰς Αὐτόν; Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ἐγώ οὐδέποτε θά ἐπίστευον εἰς τόν Χριστόν, ἐάν δέν εἶχεν ἀναστῆ καί δέν εἶχε νικήσει τόν θάνατον, τόν μεγαλύτερον ἐχθρόν μας. Ἀλλ᾽ ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐδώρησεν εἰς ἡμᾶς τήν ἀθανασίαν. Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ὁ κόσμος μας εἶναι μόνον μία χαώδης ἔκθεσις ἀπεχθῶν ἀνοησιῶν. Μόνον μέ τήν ἔνδοξον Ἀνάστασίν Του ὁ θαυμαστός Κύριος καί Θεός μας, μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπό τό παράλογον καί τήν ἀπελπισίαν. Διότι χωρίς τήν Ἀνάστασιν δέν ὑπάρχει οὔτε εἰς τόν οὐρανόν οὔτε ὑπό τόν οὐρανόν τίποτε πιό παράλογον ἀπό τόν κόσμον αὐτόν· οὔτε μεγαλυτέρα ἀπελπισία ἀπό τήν ζωήν αὐτήν, δίχως ἀθανασίαν. Δι᾽ αὐτό εἰς ὅλους τούς κόσμους δέν ὑπάρχει περισσότερον δυστυχισμένη ὕπαρξις ἀπό τόν ἄνθρωπον, πού δέν πιστεύει εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν (πρβλ. Α’ Κορ. 15, 19). «Καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» (Ματθ. 26, 24).

Εἰς τόν ἀνθρώπινον κόσμον μας ὁ θάνατος εἶναι τό μεγαλύτερον βάσανον καί ἡ πιό φρικιαστική ἀπανθρωπία. Ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπό αὐτό τό βάσανον καί ἀπό αὐτήν τήν ἀπανθρωπίαν εἶναι ἀκριβῶς ἡ σωτηρία. Τοιαύτην σωτηρίαν ἐδώρησεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος μόνον ὁ Νικητής τοῦ θανάτου - ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος. Διά τῆς ἀναστάσεώς Του Αὐτός μᾶς ἀπεκάλυψεν ὅλον τό μυστήριον τῆς σωτηρίας μας. Σωτηρία σημαίνει τό νά ἐξασφαλισθῇ διά τό σῶμα καί τήν ψυχήν ἀθανασία καί αἰωνία ζωή. Πῶς δέ κατορθώνεται τοῦτο; Μόνον διά τῆς θεανθρωπίνης ζωῆς, τῆς νέας ζωῆς τῆς ἐν τῷ Ἀναστάντι καί διά τόν Ἀναστάντα Χριστόν!

Δι᾽ ἡμᾶς τούς Χριστιανούς ἡ ζωή αὐτή ἐπί τῆς γῆς εἶναι σχολεῖον, εἰς τό ὁποῖον μανθάνομεν πῶς νά ἐξασφαλίσωμεν τήν ἀθανασίαν καί τήν αἰωνίαν ζωήν. Διότι τί ὄφελος ἔχομεν ἀπό αὐτήν τήν ζωήν, ἐάν μέ αὐτήν δέν ἠμποροῦμεν νά ἀποκτήσωμεν τήν αἰωνίαν; Ἀλλά, διά νά ἀναστηθῇ μετά τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει πρῶτον νά συναποθάνῃ μετ᾽ Αὐτοῦ καί νά ζήσῃ τήν ζωήν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰδικήν του. Ἐάν κάμῃ τοῦτο, τότε τήν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως θά ἠμπορέσῃ μετά τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου νά εἰπῇ: «Χθές συνεσταυρούμην Χριστῷ, σήμερον συνδοξάζομαι· χθές συνενεκρούμην, ζωοποιοῦμαι σήμερον· χθές συνεθαπτόμην, σήμερον συνεγείρομαι»2.

Εἰς τέσσαρας μόνον λέξεις συγκεφαλαιοῦνται καί τά τέσσαρα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ: Χριστός Ἀνέστη! - Ἀληθῶς Ἀνέστη!... Εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν εὑρίσκεται ἀπό ἕνα Εὐαγγέλιον, καί εἰς τά τέσσαρα Εὐαγγέλια εὑρίσκεται ὅλον τό νόημα ὅλων τῶν

κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καί ἀοράτων. Καί ὅταν ὅλα τά αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου καί ὅλαι αἱ σκέψεις του συγκεντρωθοῦν εἰς τήν βροντήν τοῦ πασχαλινοῦ αὐτοῦ χαιρετισμοῦ: «Χριστός Ἀνέστη!», τότε ἡ χαρά τῆς ἀθανασίας σείει ὅλα τά ὄντα, καί αὐτά ἐν ἀγαλλιάσει ἀπαντοῦν, ἐπιβεβαιοῦται τό πασχαλινόν θαῦμα: «Ἀληθῶς Ἀνέστη!»

Ναί, ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος! καί μάρτυς τούτου εἶσαι ἐσύ, μάρτυς ἐγώ, μάρτυς κάθε Χριστιανός, ἀρχίζοντες ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους μέχρι καί τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Διότι μόνον ἡ δύναμις τοῦ Ἀναστάντος Θεανθρώπου Χριστοῦ ἠδυνήθη νά δώσῃ, - καί συνεχῶς δίδει καί συνεχῶς θά δίδῃ - τήν δύναμιν εἰς κάθε Χριστιανόν - ἀπό τόν πρῶτον μέχρι τόν τελευταῖον – νά νικήσῃ πᾶν τό θνητόν καί αὐτόν τοῦτον τόν θάνατον· πᾶν τό ἁμαρτωλόν καί αὐτήν ταύτην τήν ἁμαρτίαν· πᾶν τό δαιμονικόν καί αὐτόν τοῦτον τόν διάβολον. Διότι μόνον μέ τήν Ἀνάστασίν Του ὁ Κύριος, κατά τόν πιό πειστικόν τρόπον, ἔδειξε καί ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ζωή Του εἶναι Αἰωνία Ζωή, ἡ ἀλήθειά Του εἶναι Αἰωνία Ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη Του Αἰωνία Ἀγάπη, ἡ ἀγαθότης Του Αἰωνία Ἀγαθότης, ἡ χαρά Του Αἰωνία Χαρά. Καί ἐπίσης ἔδειξε καί ἀπέδειξεν ὅτι ὅλα αὐτά τά δίδει Αὐτός, κατά τήν ἀπαράμιλλον φιλανθρωπίαν Του, εἰς κάθε Χριστιανόν εἰς ὅλας τάς ἐποχάς.

Πρός τούτοις, δέν ὑπάρχει ἕνα γεγονός ὄχι μόνον εἰς τό Εὐαγγέλιον, ἀλλά οὔτε εἰς ὁλόκληρον τήν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τό ὁποῖον νά εἶναι μεμαρτυρημένον κατά τρόπον τόσον δυνατόν, τόσον ἀπρόσβλητον, τόσον ἀναντίρρητον, ὅσον ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἀναμφιβόλως, ὁ Χριστιανισμός εἰς ὅλην του τήν ἱστορικήν πραγματικότητα, τήν ἱστορικήν του δύναμιν καί παντοδυναμίαν, θεμελιοῦται ἐπί τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐπί τῆς αἰωνίως ζώσης Ὑποστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Καί περί τούτου μαρτυρεῖ ὅλη ἡ μακραίων καί πάντοτε θαυματουργική ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διότι ἄν ὑπάρχῃ ἕνα γεγονός εἰς τό ὁποῖον θά ἠδύνατο νά συνοψισθοῦν ὅλα τά γεγονότα, ἀπό τήν ζωήν τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἀποστόλων καί γενικῶς ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό γεγονός τοῦτο θά ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης, ἄν ὑπάρχῃ μία ἀλήθεια εἰς τήν ὁποίαν θά ἠδύναντο νά συνοψισθοῦν ὅλαι αἱ Εὐαγγελικαί ἀλήθειαι, ἡ ἀλήθεια αὕτη θά ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Καί ἀκόμη, ἐάν ὑπάρχῃ μία πραγματικότης εἰς τήν ὁποίαν θά ἠδύναντο νά συνοψισθοῦν ὅλαι αἱ Καινοδιαθηκικαί πραγματικότητες, ἡ πραγματικότης αὕτη θά ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Καί τέλος, ἄν ὑπάρχῃ ἕνα Εὐαγγελικόν θαῦμα εἰς τό ὁποῖον θά ἠδύναντο νά συνοψισθοῦν ὅλα τά Καινοδιαθηκικά θαύματα, τότε τό θαῦμα τοῦτο θά ἦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Διότι μόνον ἐν τῷ φωτί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀναδεικνύεται θαυμασίως σαφές καί τό πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καί τό ἔργον Του. Μόνον ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ λαμβάνουν τήν πλήρη ἐξήγησίν των ὅλα τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ὅλαι αἱ ἀλήθειαί Του, ὅλα τά λόγιά Του, ὅλα τά γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ὁ Κύριος ἐδίδασκε περί τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλά μετά τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ Ἴδιος ὄντως εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή. Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκε περί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ Ἴδιος εἶναι πράγματι ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδίδασκεν ὅτι ἡ πίστις εἰς Αὐτόν μεταφέρει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἀλλά μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξεν ὅτι ὁ Ἴδιος ἐνίκησε τόν θάνατον καί ἐξησφάλισε τοιουτοτρόπως εἰς τούς τεθανατωμένους ἀνθρώπους τήν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν Ἀνάστασιν. Ναί, ναί, ναί: ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν Ἀνάστασίν Του ἔδειξε καί ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ μόνος ἀληθινός Θεάνθρωπος εἰς ὅλους τούς ἀνθρωπίνους κόσμους.

Καί κάτι ἀκόμη: ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου δέν δύναται νά ἐξηγηθῇ οὔτε ἡ ἀποστολικότης τῶν Ἀποστόλων, οὔτε τό μαρτύριον τῶν Μαρτύρων οὔτε ἡ ὁμολογία τῶν Ὁμολογητῶν οὔτε ἡ ἁγιότης τῶν Ἁγίων οὔτε ἡ ἀσκητικότης τῶν Ἀσκητῶν οὔτε ἡ θαυματουργικότης τῶν Θαυματουργῶν οὔτε ἡ πίστις τῶν πιστευόντων οὔτε ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπώντων οὔτε ἡ ἐλπίς τῶν ἐλπιζόντων οὔτε ἡ νηστεία τῶν νηστευόντων οὔτε ἡ προσευχή τῶν προσευχομένων οὔτε ἡ πραότης τῶν πράων οὔτε ἡ μετάνοια τῶν μετανοούντων οὔτε ἡ εὐσπλαγχνία τῶν εὐσπλάγχνων οὔτε οἱαδήποτε χριστιανική ἀρετή ἤ ἄσκησις. Ἐάν ὁ Κύριος δέν εἶχεν ἀναστῆ καί ὡς Ἀναστάς δέν εἶχε γεμίσει τούς μαθητάς Του μέ τήν ζωοποιόν δύναμιν καί τήν θαυματουργικήν σοφίαν, ποῖος θά ἠδύνατο αὐτούς τούς φοβισμένους καί δραπέτας νά τούς συγκεντρώσῃ καί νά τούς δώσῃ τό θάρρος καί τήν δύναμιν καί τήν σοφίαν διά νά ἠμπορέσουν τόσον ἄφοβα καί μέ τόσην δύναμιν καί σοφίαν νά κηρύττουν καί νά ὁμολογοῦν τόν Ἀναστάντα Κύριον καί νά πηγαίνουν μέ τόσην χαράν εἰς τόν θάνατον δι᾽ Αὐτόν; Καί ἄν ὁ Ἀναστάς Σωτήρ δέν τούς εἶχε γεμίσει μέ τήν θείαν δύναμίν Του καί σοφίαν, πῶς θά ἠμποροῦσαν νά ἀνάψουν μέσα εἰς τόν κόσμον τήν ἄσβεστον πυρκαϊάν τῆς Καινοδιαθηκικῆς πίστεως αὐτοί οἱ ἁπλοϊκοί ἀγράμματοι, ἀμαθεῖς καί πτωχοί ἄνθρωποι; Ἐάν ἡ Χριστιανική πίστις δέν ἦτο ἡ πίστις τοῦ Ἀναστάντος καί κατά συνέπειαν τοῦ αἰωνίως ζῶντος καί ζωοποιοῦντος Κυρίου, ποῖος θά ἠδύνατο νά ἐμπνεύσῃ τούς Μάρτυρας εἰς τόν ἆθλον τοῦ μαρτυρίου, καί τούς Ὁμολογητάς εἰς τόν ἆθλον τῆς ὁμολογίας, καί τούς Ἀσκητάς εἰς τόν ἆθλον τῆς ἀσκήσεως, καί τούς Ἀναργύρους εις τόν ἆθλον τῆς ἀναργυρίας, καί τούς Νηστευτάς εἰς τόν ἆθλον τῆς νηστείας καί ἐγκρατείας, καί ὁποιονδήποτε Χριστιανόν εἰς ὁποιονδήποτε Εὐαγγελικόν ἆθλον;

Ὅλα αὐτά εἶναι λοιπόν ἀληθινά καί πραγματικά καί δι᾽ ἐμέ καί διά σέ καί διά κάθε ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν. Διότι ὁ θαυμαστός καί γλυκύτατος Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Ἀναστάς Θεάνθρωπος, εἶναι ἡ μόνη Ὕπαρξις ὑπό τόν οὐρανόν μέ τήν ὁποίαν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ εἰς τήν γῆν νά νικήσῃ καί τόν θάνατον καί τήν ἁμαρτίαν καί τόν διάβολον, καί νά καταστῇ μακάριος καί ἀθάνατος, συμμέτοχος εἰς τήν Αἰωνίαν Βασιλείαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ... Διά τοῦτο, διά τήν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι τά πάντα ἐν πᾶσιν εἰς ὅλους τούς κόσμους: ὅ,τι τό Ὡραῖον, τό

Καλόν, τό Ἀληθές, τό Προσφιλές, τό Χαρμόσυνον, τό Θεῖον, τό Σοφόν, τό Αἰώνιον. Αὐτός εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθειά μας ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλον τό Ἀγαθόν μας ὅλη ἡ Ζωή μας, ἡ Αἰωνία Ζωή εἰς ὅλας τάς θείας αἰωνιότητας καί ἀπεραντοσύνας.

- Διά τοῦτο καί πάλιν, καί πολλάκις, καί ἀναρίθμητες φορές: Χριστός Ἀνέστη!

_____

Ὑποσημειώσεις:

1. Πρβλ. Ἰ. Χρυσοστόμου, εἰς Α’ Κορ. ὁμ. 39, 2. PG 61, 334: «Εἰ δ᾽ οὐκ ἐγείρονται (τά σώματα), διά τί ἠγέρθη ὁ Χριστός; διά τί ἦλθε; διά τί σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μή ἔμελλεν ἀναστήσειν σάρκα; οὐ γάρ ἐδεῖτο αὐτός, ἀλλά δι᾽ ἡμᾶς».

2. Λόγος εἰς τό Πάσχα, PG 35, 397. Πρβλ. καί Κανών τοῦ Πάσχα, ὠδή γ’.

(Πηγή: Ι.Μ. Βύρωνα και Καισαριανής)